Joventut

Revista quinzenal vilanovina

A. DUNOYER DE SEGONZAC. — «CROQUIS D'UN PELUT»

(Clixé col·lecció «L'Amic de les Arts»)

núm. 6

SUMARI

«LA PANACEA UNIVERSAL»: M. B.—ASPECTES LITERARIS. - DE LA PASSIÓ I DE LA FILOSOFIA: Josep F. Ferrer. — PROTESTEM...: M. B. — INSTANTÀNIA: Raimon. — A L'ENTORN DE LES IDEES DE NIETZCHE: Joan Poch. — BREU ASSAIG FILOSÒFIC: J. Barberá. — IN MEMORIAM. - ROSA VERMELLA...: Francesc Gumá. — UN HOME LLIURE (acabament): Transcripció de G. i C. — SONET: B. B. A. — DE QUINZENA EN QUINZENA: Tetracordo. — III' EXPOSICIÓ D'ART DEL PENEDÈS: F. C. — CINEMA. — NOTICIARI.

Suplement de JOVENTUT: «Preludios de mi lira», poesíes de Manuel de Cabanyes, traduïdes al català.

25 cèntims

CLR caixa 1 / Joventut

EMPRESA "CINÆS"

TEATRO ARTESANO

TRIO PALAU

Programa de cine para hoy, sábado, y mañana, domingo, días 25 y 26 de mayo

ESTRENO de la superproducción «Firts National»,

La última pena

Intérpretes : R. Barthelmes y A. Joice

La estupenda película marca «Emelka»,

La princesita de Tru-la-la

Intérpretes: Lilian Harvey y Harry Halm

La cinta cómica de la casa «Verdaguer»,

LA NUEVA COLEGIALA

El siempre interesante reportaje GRÁFICOS PARAMOUNT, núm. 79

TEATRO BOSQUE

TRÍO MONTSERRAT

Espléndido programa de cine para hoy, sábado, y mañana, domingo, días 25 y 26.

ESTRENO del grandioso espectáculo cinematográfico,

L' auca del senyor Esteve

Intérpretes: Borrás, Santpere, Montero...

La superproducción «Fox»,

Pasatiempos peligrosos

La película cómica de la «Verdaguer»,

EL CUARTO MOSQUETERO

El siempre interesante NOTICIARIO FOX, núm. 43

Embutidos Fiambres Jamones Surtidos

Quesos

Mariscos

"LA CASTELLANA"

— de —

Juan Magriña

Rambla Centro, 26 : BARCELONA

ABIERTO TODA LA NOCHE

Almacén de Jamones Serranos

Ventas al por mayor y al detall

Conservas Licores

Champagnes Sanwichs a la "Castellana"

II

L'or

Pacte infamant, sacrílec,
Amb el pervers Querub conjuminà
Aquell que a un metall pàl·lid
Primer donà valor immerescut.
Llençà del pregon bàratre
Amb avara mà el rei el do funest,
I al veure en ànsia fèrvida
Abocar-se'l mortal a devorar-lo,
Ai! va somriure'l pèrfid,
¡Fer somrís! i digué: «Meu és el món».
Banyada en santes llàgrimes
Amb un vel de dolor tapà sa cara
La Virtud, i a l'Empir
En ales vagaroses s'envolà.
¿Què d'allavors els vincles
Del Deure i l'Amistat? la sacrosanta
Fidelitat del tàlem?
La Fe del jurament? La Captenença
Burladora de dèspotes?
¿Què d'allavors les lleis tan generoses

De l'Honor i en les bèl·liques
Lluites tot l'entusiasme de la Pàtria?
¡Descendència de Numens!
Et fongueres, sol i vern, no més l'or
Dels homes l'ídol fou;
I a porfia en ses ares oferiren
Penes, treballs costosos,
Simulada virtut, nesciència, crim...
Assedegats hidròpics
Com més beuen s'abrusen més de sed.
Tampoc mitiguen l'àvid
Furor tots els miners, que desde'l sol
Emboirat de les Ánglies
A la Maisó sonora d'Adamàstor
I de les platges Indiques
Fins els verals de Lussus delitosos
La terra oculta. Incògnites
Regions somnien en sa fe, les cerquen,
I a mercè de rabentes
Ventades i fressosa mar incerta
Tiren els beires fràgils.
Tu veieres ufana l'alta audàcia
¡Oh Hispània! de tos fills
Tu reberes altiva de ses mans
La corona d'Amèrica...
¡Joiell fatal! mai t'abellis oh Mare!
I en estrangeres ribes
Arrancats de ton sí no moriríen

Per les sagetes índies
I ¡oh dolor! per l'espasa de Toledo
Tos malaguanyats joves:
No en ton damnatge les peruanes serres
En devassalls mortífers
Brollaren rius del cobejat metall
Que tes planures òpimes
Com lava abrusadora convertint
En desertes, en àrides,
A envanir corregueren gents estranyes;
I ¡oh! no fores escarni
De tos allunyats fills, que alacaiguda
En sos ànims veient-te
Ingrat ardor de rebel·lió fulminen,
I amb ses impies mans
La diadema a ton pols arrebassant:
«Eixa sola la màcula»
Diuen, «borrar podrà que en nostres fronts
Vincularen els crims
De nostres pares: tu ja no ets digna»
De les Pampes al Mèxic
Un clamor «Llibertat» ferèstecs llencen.
I els odiosos lligams
En bocins insoldables esclafats
En l'avenc d'Occeà
Enfonsen ¡ai! que mai ses preses torna.

ANY I VILANOVA I GELTRÚ, 25 MAIG 1929 NÚM. 6

Joventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA ✠ POESIA ✠ HUMORISME
SPORTS ✠ TEATRES ✠ CINEMA

Dels articles publicats en són responsables exclusivament els seus autors.

Redacció i Administració: Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els originals ni es sosté correspondència particular referent als mateixos.

"La panacea universal"

Amb el citat qualificatiu, la premsa diària de tota la península, d'uns quants dies ençà, ens assabenta dels prodigiosos guariments que per mitjà d'una senzillíssima, ens atrevirem a dir, operació, del nervi trigeminat, assoleix un ja cèlebre doctor, anomenat Asuero, resident a Sant Sebastià.

El Dr. Asuero, com tots els precursors, ha promogut, al fer-se públiques les seves miraculoses curacions, un vertader litigi. Hi ha qui combat les seves teories; hi ha qui les aprova; àdhuc qui les practica, donant un resultat falaguer, com poden testimoniar ho una munió de reumàtics, paralítics, muts i sords, que sotmesos aquest modernissim tractament, s'han vist repentinament guarits, i no troben paraules que puguin expressar la seva joia i admiració.

Cal suposar que els nostres metges segueixen amb gran interès tot ço que es relaciona amb aquesta pre-revolució científica i que fins n'hi haurà algun de més estudiós que farà un viatge a Sant Sebastià amb l'objecte de veure pels seus propis ulls i amb intenció de cultivar-ho, com aquest innovador practica les seves teories.

Hipòcrates digué que la medicina era «l'art d'endevinar»; ho digué 400 anys abans de Jesucrist, i nosaltres estem temptats de creure que si fos contemporani nostre, tornaria a dir el mateix.

I estudiarlem per tal de desmentir-ho.

M. B.

Aspectes literaris

I

DE LA PASSIÓ I DE LA FILOSOFIA

Sigui'm permès, abans d'entrar en matèria, pròpiament, de fer unes poques reflexions, a tall de prefaci, exposant la meva opinió sobre els dos conceptes essencials i fonamentals que encapçalen aquestes ratlles insignificants.

La passió i la filosofia deuen considerar-se com a termes oposats i contradictoris? Anatòmicament—anatomia subjectiva, és clar—potser sí.

Havem de partir d'una definició. Sintetitzant, podriem dir que la passió representa el moviment de revolta contra el seny de la filosofia; la passió té, evidentment, el desordre per norma constant.

Es el mateix problema de les dues forces directrius de l'home: el cor i el cervell.

Un home apassionat no raciocina, refusa el jou del pensament, del seny que li profetitza de la faisó que acabarà l'abrandament, el lloc on el menarà la cendra.

Malgrat la seva superioritat, la raó, la lògica, són impotents a deturar la passió, la folla energia en quin anàlisi es perd el pensament entre penombres.

La seva irrupció és sobtada, insospitada. Mai podem saber, ben fixament, en quin instant comença ni tampoc quan ens en veurem lliures. Sota l'imperi de la passió res trobem d'interessant fora d'ella.

Es tan remarcablement dinàmica, que ens fa orbs, ens arrossega i ens al·lucina. Sovint degenera en una exacerbació, en un paroxisme dels resultats més palpablement funestos.

Es per això que molta de gent la tem com una malvestat.

Però res hi ha en nosaltres, de tan humà com la passió. Ella és un patrimoni de la nostra naturalesa. Els sentiments, els sentits mateixos, esdevindrien morts sense la seva influència.

L'art de pensar ens semblaria un sofisme.

Tot fóra inert i glacial.

Llavors haurem d'acceptar la passió com una cosa útil i bona i se-

rem forçats — per a no incórrer en contradicció o en paradoxa — de fer distincions, car fóra inversemblant i irreflexiu, defensar el producte del principi de desordre que primerament havíem blasmat.

No hi poden, però, haver dues passions com tampoc dues naturaleses humanes en un mateix home. Hi haurà només intensitats i densitats diverses com en les notes del pentàgrama.

La filosofia, si bé no pot superar en ímpetu a la passió, la neutralitza, al menys, amb la severitat serena i paternal de les coses que no moren.

La ciència del discurs, del pensar, necessita però, al seu torn, de la passió.

Altrament, esdevindria àrida.

Es més; la filosofia — que és essencialment analítica — no pot defugir l'estudi de la passió, sense el qual mai arribaríem al veritable coneixement propi. Recordi's la cèlebre inscripció que els grecs esculpiren en el frontispici del temple de Delfos, *Coneix-te a tu mateix.*

Resta doncs demostrada la necessitat mútua que uneix el cor amb el cervell i viceversa.

D'aquesta harmonia de les dues forces, d'aquest punt dolç, d'aquest equilibri, hom en diu domini.

El domini és el centre de gravetat moral dels homes integrals, dels homes de caràcter.

Cal aplicar aquesta doctrina i aquest programa, però això és una mica llarg d'exposar... i el millor serà guardar-ho per a un altre dia.

Josep F. FERRER

Protestem...

Havem tingut, ara, una nova demostració del gust deplorable del nostre poble.

Un assassinat repugnant, comès per una baixa passió sàdica d'homosexualisme, ha fet vibrar l'ànima de bona part dels homes.

La complaença i la constant atenció que ha merescut aquest afer truculent per part de la premsa, per afany de negoci, en són els únics responsables.

I en protestem.

M. B.

Instantània

Era un capvespre hivernal.

Carreró il·luminat únicament per un esquifit i trist llum de gas, que un braç de mal gust i pèssimament clavat a la paret, amb feines aguantava, i per la resplandor enlluernadora i molesta que llançaven els potents fars dels escassos autos que, velocíssims, passaven per la serpentejant carretera.

D'una de les cantonades que portaven al lloc ferèstec ja esmentat, sortí una figura que, mirant arreu amb certa cobejança, anà carrer avall, restant inconeguda mercès a l'extremada fosca.

El seu pas atlètic, però, denunciava clarament al sexe a què pertanyia. Llurs passos ressonaven ruidosament en aquella quietud tan plaenta, trencada ara pel caminar violent de l'individu desconegut.

Arribat que fou al final del carrer en qüe tió, en el mateix ràpid caminar emprat durant tot el camí, i amb aire greu, es girà i tornà vers amunt. Tot en ell denunciava nerviosisme en un grau elevat.

Pel mateix punt on es destacà l'aparició anterior, sorgí una nova silueta, quina, protegida per un vestit o vel de color de fosca, passava com un núvol negre de tempesta, baixat de les immenses altures, i que caminava ràpidament, semblant que prompte s'esfumaria, com una aparició divina.

Es comprenia, però, que era cosa vivent, palpable, pel fet d'un suau taconeig, quasi apagat pel xiulejar del vent i per una dolça, penetrable essència que, com un florit i tendre brancal de gessamí, espargia al seu pas.

Seguí l'encisadora aparició carrer avall, imitant—hom s'ho podia ben creure—els mateixos gestos i demostrant idèntica impaciència i nerviositat que el conegut, però misteriós individu.

Els dos s'anaven apropant. Un mateix desig els guiava. El núvol gentil, de perfumada presència, es parà sobtadament. Sentí, no molt llunyans, remors de passos. Una forta ventada, acompanyada d' un agut xiulet, i el núvol gràcil avançà vertiginosament.

Prompte es trobaren front a front. Un sospir profund, d'alegria i impaciència a l'ensems, fruí als llavis amoratats pel fred.

Unes paraules ràpides, fugisseres, plenes de dolcesa, i un bes excessivament llarg, augmentaren el soroll inconstant del vent.....

I ço que de moment tenia quelcom de misteriós, no passà d'ésser un idil·li voltat de fred i sol·litud i que vivia intensament a l'escalf inexhaurible de la llàntia de l'amor.

RAIMON.

A l'entorn de les idees de Nietzche

Aquest gran filòsof fou un crític racionalista i quixotesc. Va escriure per tots els homes formoses obres i llurs idees abraçaren el món, no obstant la seva malenconia.

La maduresa de les seves màximes han transcendit a la joventut, i aquesta fou sempre el seu anhel i el seu entusiasme. Nietzche es va entregar operant en la carn viva dels homes del seu temps i això ens demostra una cosa : que el que s'espanta de què l'alabin i l'analitzin està situat en fals i preparat per la seva desaparició.

Home minat per les enfermetats, va estudiar per si mateix la influència de l'enfermetat sobre la vida mentat i moral i les rectificà i analitzà despiatadament.

Llur propi dolor fou matèria d'estudi filosòfic. Fins alguns hi ha que ignoren d'aquest filòsof aquells sermons des d'on Saratustra anunciava el superhome.

Allà acudiren els homes aprendre la mel de la seva sabiduria; allà anaren els homes superiors aprendre l'amor i la felicitat de l'Etern.

L'home és un ser que està fet per superar-se. Sòcrates i Shopenhauer foren els que més influiren en l'esperit d'aquest home tan teòric en la seva doctrina.

Nietzche es reconcentrava en si mateix. Predicà i practicà l'individualisme i l'egoisme, la soledat, la competència i la destrucció de tot ço tradicional. Fou el crític insatisfet i implacable de si mateix i de tothom.

Enfront d'aquesta realitat res valen les refinades teories dels intel·lectuals, i així veurem que el tipus d'intel·lectual és altre amb menys valor per dir les coses davant la vida.

Joan POCH.

Breu assaig filosòfic

La manca de voluntat és una de les més grans febleses que omplenen els esperits dels éssers humans. Un home, que sigui ço que en diem un ateu o, per contra, que sigui un catòlic, el mena a practicar aquesta religió o aquella independència de la seva ànima, la voluntat. Té de posseir, ademés, una ideologia pròpia, ben pròpia; perquè si un home no té ideals i és de tal secta o qual religió, és per fer creure als demés que fa un acte que no sent.

Analitzem ací el punt de vista, segons el nostre concepte, del tema que estem tractant.

Dret propi, moralitat, cultura... Tres factors importantísims dintre la vida d'un home. Tres factors, també, essencials, per esdevenir un vertader «home». ¿Què és, però, ço que ens mena a posseir aquestes dots? Abans que tot, la voluntat. Després ja altres coses, com per exemple el concepte que té un de la vida, les accions que es fan i el volguerse crear un mateix la intel·lectualitat dintre el seu esperit...

Aquestes forces emotives, que constitueixen un ampli pas vers el sentit de la perfecció humana, tenen un gran enemic, nul de tota saviesa, que és el culte als herois, als traficants de la política; en una paraula, l'enginy escabrós, indigne, dels «lliure-pensadors de la maldat» i dels «desilusionats de la vida».

Mancats de la defensa necessària per combatre aquests forjadors d'ideals vils i mancats, sobretot, de la voluntat, s'han vist precisats aquests éssers a sucumbir, restant-los-hi allavors energies—nova saba, com si diguéssim—per a tornar a sobrepujar en aquesta vida, de la qual no som més que putxinel·lis moguts pels fils invisibles del Destí...

I aquesta és la raó, la poderosa raó que ens ha vist obligats, i encara ens hi veu, a detestar les melanconíes i les falòrnies que passen de generació en generació.

Per acabar aquest petit treball, diem solament que moltes vegades la manca de voluntat procedeix també d'un mal físic.

J. BARBERÁ

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

"Prismàtics avantguardistes"

Amb aquest títol publica «La Punta», de Sitges, data del 19 de maig, una cosa que creiem feta amb tota la bona fe. A Sitges, la blanca vila mediterrània, aquest flagell hi fa estralls, degut potser a què els tres mosqueters de l'avantguardisme, de ço que ells creuen avantguardisme, hi han establert la caserna general. No ens estranya doncs, que per contagi hom pugui escriure tantes bestieses en el reduit espai d'aquest article, que com a mostra, ens plau donar vos-en a conèixer alguns fragments

Diu així:

«Damunt d'un jonc que tenia un pà sota l'aixella i un bony al dit, hi feien niu uns elefants que duien set armilles de fantasia a cada pota.

Una cigala blau-cel esquitxada de penellons i amb les ungles dels peus en forma de cel obert, escrivia de tant en tant un glosari dedicat als espàrrecs de Ceilan.

Dalt d'un parallamps de pega-dolça imantat amb regalèssia, un martell farcit de pèsols dirigia una batalla campal empunyant una espasa de llet merengada, bruta encara de la sang dels seus adversaris.»

Trobem també imatges tan súbtils i delicades com aquesta: «els tristos planys d'una campana que es passejava amb crosses sota les claus d'un clarinet salivós i rebentat».

Nosaltres, dit sigui amb franquesa, no hi veiem la punta; *només trobem significatiu el final, quan diu:*

«Des d'aquell dia jo també vaig quedar descansat (*ho creiem*), *i tota la* Terra *va semblar me un immens camp de* pastanagues *disfressades de* llomillo.»

No compartim la visió d'aquest autor, car de pastanaga *només en veiem una de molt grossa, i aquesta va disfressada d'home. — TETRACORDO.*

Sonet

per

B. B. A.

Als novells esposos
Lluis Vayreda
i Lluisa Casanellas

Del maig, gentil herald de poesia,
nits argentades que l'Amor hi riu;
sentor de flors, solei del dia,
aucells, tot canta en vostre niu.

Eros, galant, tindria gelosia,
si ell no fos qui el dard llençà;
d'Apol ses rimes d'harmonia,
arreu, vagant, quin dolç dansâ....

Flors, musica, poesia,
¡oh, mes d'ensomni, bell encís!
...Niu encantat... — un déu ho juraria —
que Sol o Lluna en fer-vos companyia
càntics amb valtres refondria
en el gresol que us fa de Paradís.

IN MEMORIAM

Ens és grat avui retre homenatge a En Francesc Gumà Carreras.

Onze anys farà el dia 30 de l'actual que ens va deixar per a sempre el poeta, perquè En Gumà fou, és el poeta que cristallitzà en els seus versos, que no es fonen pas com un borralló de neu, però són com la neu d'un blanc fulgurant sempre actual, sedós i llis, rosat i blau d'amor i puresa.

Nosaltres fem vots perquè el nom d'En Francesc Gumà, poeta, sigui a perpetuïtat inscrit, avui en el cor dels pocs que senten els bons versos, demà en el cor del poble àdhuc incipient, però pressentint una superioritat que venera.

L'originalitat d'En Gumà és de ço més original que hi ha. Ell estimava i ell escrivia sense preocupació d'Horaci ni Maragall; però això sí, fou una ànima germana d'En Maragall, i si ambdós jamai s'haguessin conegut, també s'haurien retrovat en el propi ritme.

JOVENTUT s'honora publicant la següent composició inèdita que ell dictà a un seu amic i després signà, i serva aquest amic, que també ho és nostre, al qual donem corals mercès per haver-la cedit amb motiu de l'aniversari de la mort d'En Gumà.

Per cert, que en el nombre homenatge de «Vila-Nova» (primera quinzena de juny de 1918) deia En Víctor Oliva : «I no arribà a ser un poeta!». No, amic literat, En Francesc Gumà no va ésser un poeta floralesc, ni va publicar cap volum de poesies, però no solament no fou poeta, sinó que no va ésser ni és res més que un veritable poeta.

ROSA VERMELLA...

Rosa vermella, vermella,
tota flonja i perfumada
de ta pròpia olô i la que ella
en son pit t'ha encomanada.
La frisança encara et dura
d'arrapar-te amb tes espines,
a la subtil vestidura
de ses gràcies femenines;
i ets encara un xic calenta
de l'escalfor del seu cor,
que està encès amb la roenta
flamarada de l'amor.
Tens encara palpitants
en tes fulles de vellut,
les carícies de ses mans,
i els esguards que hi han caigut,
de tan bé que eres posada
al damunt del vestit blanc,
tan flairosa, tan badada
i amb aquest color de sang.

* * * * * * * * * *

Ai rosa com te desfulles,
ai rosa com t'has tornat,
jo recolliré tes fulles
i agafant-les d'un grapat,
després d'haver-les besades
les llençaré ben enlaire,
perquè es cuidin les ventades
d'escampar la teva flaire.

† *FRANCESC GUMA*

LITERATS IL·LUSTRES: **HAN RYNER**

UN HOME LLIURE

(Acabament)

Epictet.—Ço que depèn de mí és el no rogar, el no plorar, el no cridar, el no atormentar-me o el no agitar-me. Ja sé: tot ço que ha nascut deu morir. Es la llei general. Es doncs, necessari que jo mori. No soc l'eternitat o la immensitat. Si no m'indigno per no ésser omnipotent ¿perquè hauria d'indignar-me per no ésser sempitern? M'és indiferent estar en Roma o en Hieròpolis; m'és indiferent estar viu avui o estar-ho demà. Soc un home, una part del tot, com l'hora en què et parlo és una part del dia. Aquesta hora ha vingut i transcorreix, jo he vingut i transcorreixo. Amb tal de què l'hora sigui noble, la manera de transcórrer és indiferent. Que les llacunes pontines em matin per la febre o Cèsar amb la seva espasa, aquest detall no em preocupa. No tinc que honorar ni a Cèsar ni a la *febra*.

El pretor.—Dites a mi i a soles resulten tes follies doblement absurdes. Si parlessis davant de Cèsar i davant d'una multitud, series el personatge semi-tràgic, semi-còmic que fa riure a la gent de bon sentit i que aplaudeixen els imbecils. Ni el poble ni Cèsar estan presents. Et crec, doncs, un actor ridícol que declama sense públic i sense interlocutors.

Epictet.—Sempre tinc un públic, els déus; un interlocutor, jo mateix.

El pretor.—Bé; però ¿a mí que em contes?

Epictet.—Encar que tú estiguis present o que ho estigui Cèsar, ni Cèsar ni tú sou el meu veritable interlocutor. Sou circumstàncies. Tota circumstància deu servir al savi per a conèixer-se i per a realitzar-se. Tant en les cofurnes com en els temples deu de sapiguer llegir la doble advertència que els deus han escrit en totes parts: *Coneix-te a tu mateix. Sigues tu mateix.* Cada circumstància fa que el savi parli als déus i a si mateix. Però, quan veritable i enganyosa la circumstància assumeix figura humana, els déus volen que el savi parli en alta veu, donant-los-hi així un testimoni de valor.

El pretor.—Oh, Epíctet, infeliç, coix, lleig i pobre, ahir esclau d'Epafrodita, i demà d'aquell a qui Cèsar t'entregui, és a mí, lliure d'enfermetat i de pobresa, a mí, que soc bell i jove, a mí, amic de l'emperador a qui goses parlar com si no fos un home.

Epictet.—En efecte, tú no ets un home.

El pretor.—Que dius, deforme coix?

Epictet.—Un ser a mercès de tots els temors i desigs, un esclau de la por i de l'esperança és tan home com poma és una poma de cera. Tens la figura i el color d'un home. T'envaneixes de tenir una forma més regular que la meva, però la petita poma arrugada té un gust que no posseeix el tros de cera, i és en va que aquest s'en enorgulleixi d'ésser més gran, més rodó i més roig. El valor és el sabor de l'home. Tú ets insípid, oh aparència!

El pretor.—De faisó que al teu judici soc una espècie de fantasma? Per què li parles a un fantasma?

Epictet.—Oh, forma vana que tenint oïdes no escolta!; ja m'has proposat aquesta qüestió i ja he contestat. Les meves paraules són inútiles per tú, com l'apologia de Sòcrates ho fou per als atenesos. Però fou agradable per als déus i útil a Sòcrates. Pensà la veritat amb una precisió més heroica, i posà en acció la filosofia que fins aleshores les circumstàncies li feien sobre tot expressar en paraules. Aquest dia el fill de l'escultor concluí d'esculpir-se, i els déus s'alegraren davant la bellesa de l'estatua. Tú ets el cisell que els déus em donen per a què jo m'esculpeixi.

El pretor.—No soc instrument teu; soc instrument de Cèsar. I ell no em compararia a un cisell estúpid, sinó a un servidor fidel i intelligent. O millor dit, jo formo part ¡oh glòria! dels membres de Cèsar. Soc la mà de Cèsar que et tira fora d'Itàlia, i soc l'ull de Cèsar, doncs jo soc qui ha descobert la teva persona i el teu catau. En quan a l'emperador, ditxós com un déu d'Epicur, t'ignora, com l'Olimp epicuri ignora als homes. M'ha enviat a la caça dels filòsofs; però et coneix tan com a la llebra que serviran demà en la seva taula. Tú, per el contrari, tens necessàriament que sapiguer que Cèsar existeix. Bé veus que no ets el seu igual.

Epictet.—Crec que tens raó, doncs la ciència i l'ignorància fan desiguals als homes.

El pretor.—Hi ha belles ignoràncies i hi ha ciències servils.

Epictet.—En efecte, hi ha dugues ciències servils: la ciència d'obeir a un altre i la ciència de manar a un altre.

El pretor.—Dius coses absurdes; el manar no té res de servil.

Epictet.—El manar és tan servil com l'obeir; el que mana depèn d'altri; l'amo es moriria de fam sense els seus esclaus. Els necessita, doncs és esclau dels seus esclaus. Esser amo és una dependència com ésser servidor. Solament qui es basta a si mateix escapa a tota servitud. Creus que el savi, que és l'únic home lliure, necessita que se l'obeeixi?

El pretor.—Les teves subtileses no desfaran aquesta veritat: L'ignorància del que pot matar a la ventura, és superior a la ciència tremolosa del que pot ésser mort.

Epictet.—Pot ésser que algun dia, en sortir de casa teva, una teula despresa del sostre caigui damunt el teu cap. En l'hora que precedirà a la teva mort coneixeràs la teula, però ella t'ignorarà sempre. Considera la meva gran benvolença, esclau que et proclames inferior a una teula, i a qui jo, home lliure, em digno parlar.

El pretor.—Per què em parles, doncs? Les teves paraules em fan riure. Jo res diria a una teula. Sofreix-me com sofriríes a una pedra.

Epictet.—Es ço que faig. Però t'he dit ja que tinc de parlar als déus i a mi mateix. En quant a tú, tant entens les meves paraules com si fossis un ser sense vida. Però certes sorderes solament són lentitud per entendre. El camí des de les oïdes fins l'esperit és a vegades llarg. Potser demà, o d'ací deu anys, sorgeixi de prompte a la vida una de les meves paraules i, entesa, desperti a l'home que en tú dorm. Per aquest motiu és que els déus — ¡oh tú sort d'avui que pot entendre demà!—m'han ordenat que parli. I ara, que et vagi bé. Abandono aquest país amb indiferència: arreu retrobaré als déus i a Epíctet.

Per la transcripció: G. i C.

Afavoriu JOVENTUT amb la vostra subscripció
La revista literària vilanovina que ha esdeviugut popular.
Ajudeu a la seva major esplendorositat.

III.ª Exposició d'Art del Penedès

Inaugurant el cicle de conferències que el Comitè Directiu d'aquesta magna manifestació cultural té en projecte desenrotllar, l'il·lustrat catedràtic vilafranquí Dr. Josep Estadella parlà, en el saló Silvela de la Biblioteca Museu Balaguer, i davant de nombrosa i distingida concurrència, sobre «Ciutadania vilatana» En acabar la disertació escoltà, el senyor conferenciant, uns merescuts aplaudiments.

* El concurs obert per a triar un dibuix per als segells de propaganda, ha sigut fallat ja, adjudicant-se al que portava el lema «Avenç», del que resultà ésser-ne autor l'exquisit dibuixant En Salvador Mestres, a qui felicitem.

* Dintre pocs dies serà llençada al públic una crida, assabentant als vilatans i penedesencs en general, la celebració d'aquesta Exposició, la qual sembla tindrà efecte cap als mesos d'agost o setembre d'enguany.

* L'aportació musical sembla serà valuosa. Hom tracta d'exposar tota mena d'instruments rars existents en nostra vila, i manuscrits originals dels nostres compositors avantpassats.

F. C.

Cinema

PROTESTEM. . — De l'ocurrència d'un cert subjecte que creiem anormal, el qual, dies enrera, se li acudí, en el Teatre Artesà, ple de gom a gom, tocar un pito d'alarma, el qual produí el consegüent pànic entre els espectadors.

Malgrat que, sortosament no ocorregueren desgràcies, lamentem aquesta salvatgina actitud que desdiu de la cultura del nostre poble.

***

De totes les pel·lícules que han sigut projectades aquesta última quinzena, cap d'una tan alta valor artística com «¡Wolga-Wolga!». L'obra, basada en una llegenda rusa — Stenka-Razine — del segle XV, no té, actualment, res d'extraordinari. Els elogis que hom pot fer d'aquesta producció, deuen ésser adreçats en sa quasi totalitat, al gran treball menat a terme pel seu director Tourjanski, el qual ha demostrat extraordinàries condicions artístiques.

En ordre de mèrits l'ha seguit, al nostre judici, «La legión de los condenados», excel·lent de fotografia i interpretació, en la que sobressortí el gran treball d'aquest jove actor que es diu Gari Cooper. També ens plagué «Pirata de rio». La que no va agradar-nos fou «La actriz», la que, sal-

vant el treball de l'exquisita Norma Shearer, i sempre segons la nostra manera d'opinar, era dolenta del tot.

Cal esmentar la producció còmica d'en Buster Keaton, «El héroe del rio», original i amb un seguit de trucs còmics excel·lents. Han sigut passades també varies pel·lícules d'aventures, més aviat dolentes que no pas bones.

* * *

S'anuncien per a molt aviat «La vida privada de Elena de Troya» i «Beau Sabreur», dues belles produccions de les quals en parlarem detingudament.

BAMI - CAFRAN

Noticiari

En l'església parroquial de Sant Antoni Abat, contragué el passat dimecres matrimonial enllaç, el nostre dilecte amic i apreciable col·laborador en Lluis Vayreda amb l'exquisida damisel·la Na Lluisa Casanellas. Els desitgem moltes felicitats.

* Tenim davant nostre el programa, de veritat excel·lent, que la societat choral «L'Unió Villanovesa» ha organitzat per a celebrar el propvinent dimecres, dia 29 de maig, en una funció a benefici de la seva biblioteca circulant.

La participació en la mateixa del celebrat «Quintet Català», i l'exquisida cantatriu Na Concepció Callao, són suficients motius, creiem nosaltres, per a que tota persona de bon gust no deixi d'assistir al Teatre Bosc, on es celebrarà la vetllada.

Correspondència

Cíclop. — El vostre treball no serà publicat, per no encaixar amb l'esperit de la revista.

J. M. — Llegida la vostra prosa detingudament, ens cal aconsellar-vos que estudieu força. Altrament, el tema del treball ens sembla més propi d'ésser publicat a la premsa periòdica.

V. M. — El vostre article anirà.

R. T. — En la vostra poesia hi hem vist quelcom d'aprofitable. Cal, però, estudiar.

IMP. DIARI RAMBLA PRINCIPAL, 41 VILANOVA I GELTRÚ

Macintosh

ELARCO

Sabates de cautxu angleses

COMPREU-LES
ABANS D' ESGOTAR-SE

EXCLUSIVA DE VENDA

CASA "BARTOLÍ"
PROGRÉS, 36

La nova
LLIBRERIA
VIDAL
restarà aviat oberta
al públic

Forn i Pastisseria

CONFITERIA - REPOSTERIA - PA DE VIENA
DOLÇOS - CLASSES SUPERIORS

Josep Soler i Ferrer

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, 5
VILANOVA I GELTRU

REFRIGERATOR

NEVERA ELÉCTRICA

SILENCIOSA SENCILLA ECONÓMICA
AMPLIA DURADERA NINGUN ENTRETENIMIENTO
FUNCIONAMIENTO AUTOMÁTICO
TEMPERATURA GRADUABLE

PRODUCE HIELO **LA DE MAYOR GARANTÍA**

Talleres CABA

Membrillo, 11 - Teléfono 127 - VILLANUEVA Y GELTRU

Comestibles F. Garriga

Aquesta casa, que compta amb tres establiments on es poden comprar tots els gèneres a grans quantitats, ofereix a la seva numerosa clientela i al públic en general, la següent nota de preus:

Oli pur d'oliva	2'30	pessetes	litre
» corrent.	2'20	»	»
Savó «Viuda Ferrer».	1'50	»	kilo
» «Pinta», classe extra	1'00	»	»
Escames Savó Natural, paquets de mig kilo	0'60	»	
» Cuina, Soms, » » » »	0'55	»	
» » » » » un »	1'05	»	
Moresc	0'35	»	litre
Besses	0'50	»	kilo
Lates sardines	0'50	»	lata
» tomaquetes, de 6 c/m, 0'25 pessetes; de 12 c/m, 0'45; de 3 lliures, 0'90			
Llet condensada, marca «El Pagés»	1'40	pessetes	pot

Garatge
Francesc Pujol

Concessionari dels automòbils i camions

Chevrolet

Taller de reparacions

Gran existència de neumàtics de totes les mides :
PIRELLI, MILLER, DUNLOP y MICHELIN.

Peces de recanvi per vàries marques d'automòbils.

Accessoris i tot el necessari per autos.

BENZINA I LUBRIFICANTS

■

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ

BEBIDA ESPUMOSA

PIC-NIC

EXQUISITO REFRESCO

PIDASE EN
BARES CAFÉS
ETC.

